

Sommarsöndag.

Kring ingen annan flödar sommarljuset
så rikt och varmt och sjunger morgonsuset
så smekande och vekt i sommarns träd
som kring den man, i söndagsro beträder
sin egen jord och ser i soligt väder
det gröna skimret över åkerns säd.

Hans sådd är gjord. Den täta brodden spirar
på tegarna, och Floras skara sirar
hans äng i strimmat sken av färg och ljus.
I dungens lövskog gröna eldar glimma.
Han vandrar ut. Han vill i ro förnimma
de gröna fältens doft och trädens sus.

Hans vänner äro marken, solen, regnet,
den gröna vidden, där hans hus i hägnet
av gårdens trån står rotat, lugnt och fast,
den stilla älv, som genom slätten glider,
och skogens sus om gamla, glömda tider
kring bergets dös och kumlens jättekast.

Han vandrar längre, når den vida heden,
där tallens kåda sipprar het ur veden
och porsens ånga kväller stark och frän.
Han går i skog, där gröna dagar vila
och över mossan svaga strålar sila
i gyllne mönster under mörka trån.

— Snart stundar skördens tid. I täta
och tunga fält drar slåmaskinen räta
och långa skär och blänker liens hugg,
och i oktobervindens svala klagan
slå glatt de friska takterna av slagan
och pyr en doftfylld rök ur rians glugg.

— Som året drar förbi med sina under,
i stillsam växling skrida dagens stunder,
men allt är varmt och välbekant, som sker,
så välbekant, att ögat lätt förblindas
och icke märker kransarna, som bindas,
blott mödorna och gråa marken ser.

Men här i morgonstilla ensamheten,
där skogens träd och hagens gröna beten
och dældens blommor skimra för hans syn:
hur allt det ljusa kommer honom nära
och allt den tunga synes lätt att bära,
hur rikt blir livet i den gömda byn.

Joel Rundt.